

Veřejný ochránce práv

OMBUDSMAN

**Informace o činnosti podávaná veřejným ochráncem práv
dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném
ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o veřejném
ochránci práv“)**

za období od 1. října do 31. prosince 2011

A. Počty podnětů, šetření

Ve čtvrtém čtvrtletí roku 2011 mi bylo doručeno celkem **1803** podnětů. Oproti shodnému období loňského roku se zvýšil počet podnětů v oblasti veřejné správy (zvýšení o 266), procento podnětů směřujících mimo působnost, kterou mi vymezuje zákon o veřejném ochránci práv, zůstalo v podstatě na stejné úrovni (IV.Q 2011 [763; 42,3%]; IV.Q 2010 [638; 41,5%]).

Vedle toho jsem obdržel **72** podnětů v agendě ochrany před diskriminací. Pracovníci mé kanceláře uskutečnili **7** systematických návštěv v agendě dohledu nad omezováním osobní svobody. V souvislosti s působností v oblasti sledování zajištění cizinců a výkonu správního vyhoštění jsem obdržel **928** rozhodnutí k monitoringu, přičemž mí spolupracovníci provedli **2** doprovody, při nichž sledovali výkon správního vyhoštění.

V agendě veřejné správy zůstala struktura doručených podnětů podobná jako v minulých obdobích (sociální zabezpečení – 335; stavební řízení, územní plánování – 113; vězeňství – 84).

B. Činnost ochránce

B.1 Veřejná správa

V oblasti veřejné správy jsem ve čtvrtém čtvrtletí roku 2011 vydal zejména tato doporučení a stanoviska:

B.1.1 Šetření ve věci vyřizování žádostí o odškodnění ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů

V posledním čtvrtletí roku 2011 jsem ukončil všechna šetření vedená z vlastní iniciativy proti ministerstvům na téma vyřizování žádostí o odškodnění ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.

Kromě šetření na jednotlivých ministerstvech (Ministerstvo práce a sociálních věcí, Ministerstvo financí, Ministerstvo pro místní rozvoj, Ministerstvo vnitra, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo dopravy, Ministerstvo zahraničních věcí a Ministerstvo zemědělství) jsem uspořádal také pracovní poradou za účasti Ministerstva spravedlnosti, které mnou formulované *Desatero dobré praxe pro posouzení žádosti o odškodnění*¹ naplňovalo již v roce 2010. Cílem této porady bylo projednání praxe panující na jednotlivých ministerstvech, odstranění sporných interpretací, diskuse ke způsobu metodického vedení správní praxe odškodňování a k novelizaci zákona č. 82/1998 Sb.

Na proces předběžného uplatnění nároku na odškodnění nazírám jako na proces veřejnoprávní, a to v souladu s judikaturou Ústavního soudu.² Tam, kde při zkoumání žádosti ministerstvo shledá nesprávný úřední postup spočívající zejména v nečinnosti úřadu, je namíste poskytnout přiměřené zadostiučinění dobrovolně. Takový postup je v souladu s principy dobré správy a je také hospodárný, neboť šetří zbytečné náklady soudního řízení. Odmítl jsem plošné zastupování advokáty při vyřizování žádosti o odškodnění a v řízení před soudy, a to zejména jedná-li se o spory, jejichž předmětem je tvrzená nečinnost jako forma nesprávného úředního postupu.

S ohledem na nedostatky zjištěné při vyřizování žádostí o odškodnění napříč různými ministerstvy a nenalezení shody u všech sporných interpretací, jsem se rozhodl komplexně informovat vládu a obrátit se na ni zvláštním materiálem ve smyslu ustanovení § 22 a § 20 odst. 1 písm. a) zákona o veřejném ochránci práv.³ Tento postup jsem upřednostnil před samostatnými dílčími jednáními s jednotlivými ministerstvy, s nimiž jsem doposud nenalezl shodu, neboť v případě nejednotné správní praxe je pro ně zavazující pouze usnesení vlády, o což usiluji.

B.1.2 Vyjádření nesouhlasu s pobytem v domově se zvláštním režimem, v němž jsou uplatňována opatření omezující svobodu pohybu

Zabýval jsem se podnětem stěžovatele, zbaveného způsobilosti k právním úkonům, který byl na základě smlouvy uzavřené veřejným opatrovníkem (městskou částí hlavního města Prahy) umístěn do domova se zvláštním režimem (zařízení podle §50 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů). V tomto zařízení byl podroben režimovým opatřením (vycházky a nákupy) a byla mu nasazena léčba, kterou dříve nepodstupoval. Stěžovatel se domáhal propuštění dopisy adresovanými na opatrovnický soud i „detenční“ soud sídla

¹ S tímto dokumentem jsem pro větší předvídatelnost správní praxe i mého postoje seznámil veřejnost na tiskové konferenci dne 10. listopadu 2010. Desatero je dostupné na webových stránkách www.ochrance.cz v sekci tiskové zprávy, konkrétně tisková zpráva ze dne 10. 11. 2010.

² Viz nálezy Ústavního soudu sp. zn.: II. ÚS 1612/09 z 23. 2. 2010 a sp. zn.: Pl. ÚS 11/10 ze dne 6. 9. 2011

³ Zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů

poskytovatele sociální služby, stejně tak i na státní zastupitelství. Státní orgány však nereagovaly.

Při posouzení situace stěžovatele jsem konstatoval, že se nachází v situaci zbavení osobní svobody ve smyslu § 5 odst. 1 písm. e) Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“). V takovém případě má mít k dispozici procesní prostředek ve smyslu § 5 odst. 4 Úmluvy, tj. právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Tento procesní prostředek je však v českém právu podle § 191a a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, uplatňován pouze ve zdravotnických zařízeních a nikoliv v zařízeních sociálních služeb. Ve zprávě o šetření podnětu jsem nabídl takovou výkladovou alternativu k pojmu „ústav vykonávající zdravotnickou péči“, která by umožnila vztáhnout detenční řízení i na poskytování sociální péče.

Již samotná smlouva o umístění osoby do domova se zvláštním režimem, kde jsou uplatňována režimová pravidla, zasahující do ústavně zaručených práv, konkrétně do práva na osobní svobodu, garantovaného čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 Úmluvy, je podle mého názoru právní úkon, který musí být schválen soudem.

Pokud osoba zbavená způsobilosti k právním úkonům, nebo ve způsobilosti k právním úkonům v tomto ohledu omezená, vyjádří v průběhu pobytu nesouhlas se svým umístěním v zařízení a tuto osobu není možné ze zařízení propustit, je třeba iniciovat řízení o vyslovení přípustnosti převzetí nebo držení v ústavu zdravotnické péče podle § 191a a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Na možný problém ve vztahu k mezinárodním závazkům vyplývajícím z Úmluvy jsem upozornil i Ministerstvo spravedlnosti a zprávu o šetření dal na vědomí příslušným soudům.

B.1.3 Oprávnění správce dědictví dle zákona o evidenci obyvatel

Na základě podnětu stěžovatelky jsem se zabýval postupem Městského úřadu Litovel při vyřízení její žádosti o poskytnutí údajů dle ustanovení § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel, kterou podala jakožto soudem ustanovený správce dědictví. Její žádost byla zamítnuta s tím, že oprávnění podat tuto žádost má dle zákona pouze vlastník nemovitosti. Správní orgán vycházel z metodických pokynů nadřízených správních orgánů (Krajský úřad Olomouckého kraje, Ministerstvo vnitra).

Ve své zprávě o šetření a závěrečném stanovisku jsem dovedl, že oprávnění a úkony vlastníka nemovitosti v zákoně o evidenci obyvatel, jsou přičitatelné též správci dědictví. Ten jejich prostřednictvím může realizovat svá oprávnění (ale zejména povinnosti), která pro něj z titulu jeho funkce vyplývají z příslušných ustanovení občanského zákoníku. Vycházel jsem přitom z ustanovení § 480a odst. 2 věty první občanského zákoníku, dle něhož *správce dědictví při výkonu své funkce vykonává práva a plní povinnosti, které ke svěřenému majetku příslušely zůstaviteli. Úkony přesahující rámec obvyklého hospodaření však může učinit jen se souhlasem dědiců a se svolením soudu.* Mám v této souvislosti za to, že zmíněné úkony dle zákona o evidenci obyvatel jsou úkony, které nepřesahují rámec obvyklého hospodaření, a tudíž je může správce dědictví činit sám, tj. bez souhlasu dědiců a svolení soudu.

S mou argumentací se Krajský úřad Olomouckého kraje a Ministerstvo vnitra neztotožnily. Vzhledem k povaze předmětu šetření, kdy se nejednalo o pochybení úřadu ve vlastním slova smyslu, nýbrž o sporný výklad zákona (a to v otázce, která nebyla dosud judikatorně řešena) jsem šetření ukončil bez uložení sankce. Ministerstvo vnitra (přes odlišný právní názor) vyjádřilo připravenost tuto otázku při nejbližší novelizaci zákona o evidenci obyvatel znovu posoudit a případně připravit změnu zákona, která by tuto záležitost jednoznačně vyřešila, aby nedocházelo k výkladovým problémům.

B.1.4 Součinnost správních orgánů při prověřování nekalých obchodních praktik

Má zástupkyně šetřila podnět směřující vůči postupu České obchodní inspekce a Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva, související s reklamací airsoftové zbraně, zakoupené jejím nezletilým synem.

Tento případ prodeje zbraně nezletilé osobě po internetu rozpoutal negativní kompetenční konflikt mezi Českou obchodní inspekcí a Českým úřadem pro zkoušení zbraní a střeliva. V rámci šetření podnětu má zástupkyně upozornila na to, že v případech, kdy může nezákonné jednání podnikatele prošetřit více správních úřadů, považuje za nezbytné důsledné naplnění principů vzájemné spolupráce v rámci dobré správy. Správní úřady jsou povinny neprodleně z podání oddělit tu část, která patří do jejich působnosti, a ve zbývající části podání postoupit příslušnému orgánu s náležitým vysvětlením. Je zároveň žádoucí, aby se správní orgány vzájemně informovaly o svém postupu a svých zjištěních (§ 8 správního řádu).

Šetření mé zástupkyně vedlo k tomu, že Českou obchodní inspekcí i Českým úřadem pro zkoušení zbraní a střeliva byla u prodejce vykonána kontrola, v jejímž průběhu byly zjištěny skutkové okolnosti naplňující spáchání správních deliktů podle zákona o ochraně spotřebitele, za což mu byla oběma úřady uložena pokuta. Prodejce poté ze svých obchodních podmínek odstranil údaje, které byly svým charakterem považovány za sdělení ve smyslu nekalých praktik. Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva mou zástupkyni informoval o tom, že usiluje o stanovení jednoznačných podmínek pro prodej zbraní, střeliva a pyrotechniky přes internet a s tím spojenou kontrolní činností orgánů dozoru a dohledu.

B.1.5 Technoparty a postup podle § 5 občanského zákoníku

Má zástupkyně se zabývala podnětem, v němž stěžovatel poukazoval na postup Městského úřadu Frýdlant při vyřízení jeho podnětu na přijetí opatření k ochraně pokojného stavu v souvislosti s obtěžováním hlukem z probíhající technoparty.

Ze zprávy o šetření podnětu vyplynulo, že vícedenní technoparty, překračující hlukový limit, je narušením pokojného stavu předcházejícího této produkci. Institut ochrany pokojného stavu k ukončení akce typu technoparty však účinně využít nelze. I ve zkráceném řízení podle správního řádu by totiž rozhodnutí k ochraně pokojného stavu (ukončení akce na místě samém, vydané orgánem obce na návrh hlukem obtěžovaného občana), bylo v krátkých lhůtách nevykonatelné, a to z důvodu lhůt stanovených správním řádem, vztahujících se i na vykonávací řízení (správní exekuci). V postupu dotčeného úřadu nebylo shledáno pochybení.

B.2 Dohled nad omezováním osobní svobody

V rámci dohledu nad omezováním osobní svobody pracovníci mé kanceláře ve čtvrtém čtvrtletí roku 2011 dokončili systematické návštěvy zařízení, v nichž jsou umístěny děti na základě rozhodnutí soudu nebo na žádost rodičů (školská zařízení, zdravotnická zařízení a zařízení sociálně-právní ochrany dětí). Cílem těchto návštěv bylo zmapovat zacházení v různých typech zařízení, kam jsou v České republice umisťovány děti. Při této příležitosti byla uspořádána dvě setkání s představiteli navštívených deseti dětských domovů, dvou dětských domovů se školou a osmi výchovných ústavů. Doporučení, která vyplynula z jednotlivých návštěv, byla projednána přímo s lidmi z praxe, tedy s představiteli navštívených zařízení. V souladu se zákonem o veřejném ochránci práv se chystám formou shrnující zprávy seznámit veřejnost se svými poznatky z uskutečněných návštěv zařízení pro výkon ústavní nebo ochranné výchovy. Shrnující zpráva bude vydána počátkem roku 2012. Naplňování plánu návštěv dětských zařízení dále pokračuje systematickými návštěvami kojeneckých ústavů (dosud byly navštíveny čtyři), lůžkových zařízení dětské psychiatrie (dosud bylo navštíveno pět zařízení, z toho jedno opakovaně) a diagnostických ústavů.

B.3 Ochrana před diskriminací

B.3.1 Výzkum neadresných dat v praktických školách

V uplynulém čtvrtletí jsem zahájil rozsáhlý výzkum spojený se sběrem neadresných etnických dat v bývalých zvláštních školách. Výsledek výzkumu by měl vyvrátit nebo potvrdit kritiku České republiky za vysoký počet romských žáků ve školách určených ke vzdělávání zdravotně postižených. Cílem výzkumu je proto zmapování národnostního (etnického) složení žáků škol dnes nejčastěji označovaných jako základní školy praktické. Jde o školy, které vzdělávají žáky podle přílohy Rámcového vzdělávacího programu pro děti s lehkým mentálním postižením. Více než pět desítek škol v rámci celé České republiky bylo pro účely výzkumu vybráno náhodně ze seznamu České školní inspekce.

Zjišťování etnických dat obvykle provází otázka dostatečné ochrany osobních, resp. citlivých údajů ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Český právní řád nicméně sběr informací o etnicitě umožňuje, pokud jde o data neadresná, tedy anonymní, bez možnosti ztotožnění statistického údaje s konkrétním žákem. Výzkum veřejného ochránce práv z uvedeného vychází: názvy škol, ani jména učitelů nebo žáků nebudou zveřejňovány. V rámci výzkumu budou data sledována anonymně: jeho výstupem budou pouze obecné statistické údaje (čísla).

Aby byly výsledky objektivní, pracuje výzkum jednak s daty získanými od pedagogů jednotlivých škol, jednak s údaji opatřenými pracovníky mé kanceláře přímo ve školách. K dispozici tak budou jak informace vnitřní (od pedagogů uvnitř vzdělávacího systému), tak vnější, získané nezávislou institucí. Údaje, které učitelé v rámci výzkumu ochránci poskytnou, mají výlučně číselný neadresný charakter – jde jen o uvedení počtu žáků romské etnické příslušnosti. Druhá sada údajů je založena na identifikaci žáků na základě vizuálního pozorování, kdy pověřený pracovník Kanceláře veřejného ochránce práv během návštěvy školy zaznamená údaj o počtu žáků, kteří vypadají jako Romové, a většinová společnost s nimi proto jako s Romy bude jednat.

B.3.2 Diskriminační rozhodnutí silničního správního úřadu o nepovolení zřízení vyhrazeného parkování

V rámci šetření podnětů z agendy rovného zacházení, s nimiž se na mě obrací stěžovatelé, jsem mimo jiné řešil problematiku, kdy silniční správní úřad nevyhověl žádosti stěžovatelky o zřízení vyhrazeného parkování. Úřad totiž povoloval vyhrazené parkování pouze tehdy, pokud žadatel trpěl pohybovým postižením. V případě stěžovatelky zjišťoval zdravotní postižení dle důvodu udělení mimořádných výhod. Ty jí byly přiznány za kombinované postižení sluchu a zraku (hluchoslepota). Současně však doložila také lékařskou zprávu, ze které vyplynulo, že trpí artrózou kolenního kloubu, a chodí o dvou francouzských holích (pro bolesti obou kolenních kloubů). Úřad nicméně z lékařské zprávy dovodil, že žadatelka je schopna chůze bez cizí pomoci. V daném případě se proto dopustil nepřímé diskriminace.⁴ Antidiskriminační zákon považuje osobu za zdravotně postiženou na základě faktického stavu, nikoliv na základě rozhodnutí orgánu státní správy. V rámci rozhodování o povolení vyhrazeného parkování má tedy silniční správní úřad přihlídnout k fakticitě postižení, je-li mu faktický stav znám.

C. Legislativní doporučení a zvláštní oprávnění ochránce

C.1 Připomínky k návrhu věcného záměru nové právní úpravy vstupu a pobytu cizinců na území České republiky, volného pohybu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků a ochrany státních hranic

Předložený návrh má vytvořit nový právní rámec cizinecké legislativy s výhledem na mnoho let dopředu, a i proto jsem k němu uplatnil celkem 26 zásadních připomínek. Přestože řada z nich byla vyslyšena, Ministerstvem vnitra nebyly akceptovány moje připomínky, které považuji pro budoucí spravedlivé směřování cizinecké legislativy za stěžejní. Dotýkají se dětí a nezletilců a také nejbližších rodinných příslušníků občanů ČR, jejich manželů a manželek a nezletilých dětí, tedy těch, kterým by cizinecké právo mělo s ohledem na jejich zvýšenou zranitelnost (dětí, nezletilci) či specifické postavení (nejbližší příbuzní našich občanů) poskytovat nejvyšší možný komfort ochrany a péče.

Vyjádril jsem nesouhlas s tím, že má dojít k oddělení právního režimu vstupu a pobytu rodinných příslušníků z třetích zemí občanů České republiky (typicky např. občana ČR a jeho manželky z Ukrajiny) a rodinných příslušníků občanů EU (tzn. např. občana Slovenska, který v ČR pracuje či podniká a jeho manželky opět z Ukrajiny). Přestože věcný záměr deklaruje, že *„práva přiznaná rodinným příslušníkům občanů Unie, kteří vykonávají právo volného pohybu, budou srovnatelná s právy rodinných příslušníků České republiky“*, zvolené řešení ve skutečnosti výrazně znevýhodňuje rodinné příslušníky občanů ČR a tím i občany ČR. Zhoršení právního postavení rodinných příslušníků občanů ČR by se projevilo ve všech pobytových oblastech a navržená právní úprava by založila tzv. obrácenou

⁴ Srov. ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon).

diskriminaci, neboť v otázkách vstupu a pobytu znevýhodňuje rodinné příslušníky občanů ČR z třetích zemí oproti rodinným příslušníkům jiných občanů EU pobývajících v ČR. Jsem přesvědčen, že by měla být zachována rovnoprávnost občanů ČR s občany EU. Vstup a pobyt jejich rodinných příslušníků by proto měl podléhat stejným pravidlům.

Rovněž tak nemohu souhlasit s tím, aby byli zajišťováni (jinými slovy omezení na svobodě) nezletilí bez doprovodu ve věku od 15 do 18 let v zařízeních pro zajištění cizinců (s výjimkou doby nezbytně nutné k ověření věku nezletilce, pokud je jím udávaný věk sporný). Tato zařízení nemohu přes všechna jejich specifika označit jinak, než jako svého druhu vězení. Zbavit dítě svobody za spáchání přestupku (nikoli trestného činu) nepovažuji v 21. století za adekvátní reakci demokratického právního státu, který by měl hledat jiná řešení, jak upravit pobyt těchto osob na svém území. Česká republika by v tomto ohledu měla následovat pozitivní příklad Slovenska a celé řady dalších zemí, kde zajištění nezletilců není přípustné.

S tím souvisí i můj zásadní nesouhlas se stanovením věkové hranice pro nabytí způsobilosti k právním úkonům pro řízení vedená dle cizineckého zákona již od 15 let, jak původně navrhovalo Ministerstvo vnitra. Přestože se zde podařilo ze strany ministerstva dosáhnout alespoň částečného ústupku, výsledek připomínkového řízení, kdy má být obecná způsobilost stanovena od 18 let, nicméně pro účely stanovení odpovědnosti za deliktní jednání (včetně správního vyhoštění a zajištění) bude stanovena na 15 let, považuji za absurdní. Naprosto nelogicky by tak ve standardních pobytových věcech měl cizinec-dítě vyšší ochranu než v řízeních, která se vyznačují největší intenzitou zásahu do jeho práv a mohou vést k omezení jeho svobody. Považovat osobu starší 15 let v těchto řízeních za plně způsobilou k právním úkonům pokládám za rozpornou se zásadou nejlepšího zájmu dítěte obsaženou v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

C.2 Návrh vyhlášky, kterou se stanoví vzor, náležitosti a provedení Karty sociálních systémů, vzor, náležitosti a provedení Potvrzení o ztrátě, odcizení, poškození nebo zničení Karty sociálních systémů a vzor Standardizovaného záznamu sociálního pracovníka

V připomínkovém řízení k výše uvedenému návrhu vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „ministerstvo“), jsem vyjádřil zásadní nesouhlas s tím, aby náležitosti karty sociálních systémů (jakožto veřejné listiny, která zároveň v některých případech slouží jako průkaz osoby se zdravotním postižením) byly stanoveny v prováděcím právním předpise. Dle mého názoru uvedením identifikačních údajů příjemce dávky na kartě sociálních systémů i jejich zavedením do Jednotného informačního systému ministerstvem dochází ke zpracování osobních údajů žadatelů, včetně citlivých. Takové zpracování je prolomením práva na soukromí, které by mělo být vždy učiněno formou zákona. Nově přijaté ustanovení § 4b odst. 7 zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce, ve znění pozdějších předpisů, tak zmocňuje ministerstvo, aby upravilo prováděcím právním předpisem záležitosti, které podzákonným právním předpisem upravovat nelze.

Rovněž jsem vyjádřil zásadní výhrady k tomu, aby „podrobnosti související s vydáváním karty sociálních systémů“ stanovil prováděcí právní předpis. V případě vydání karty sociálních systémů jakožto veřejné listiny jde totiž o úpravu mezí a pravidel pro výkon veřejné moci, které musí být rovněž stanoveny v zákoně. Nadto

byla užitá forma zákonného zmocnění, která je výslovně zapovězena článkem 49 odst. 1 písm. b) Legislativních pravidel vlády.

Vzhledem k výše uvedeným výhradám jsem ministerstvu navrhl, aby ustanovení vyhlášky upravující náležitosti karty sociálních systémů a podrobnosti související s jejím vydáním z návrhu vypustilo. Ministerstvo však mým požadavkům nevyhovělo, pouze vypustilo z náležitostí karty sociálních systémů rodné číslo.

Vyhláška byla publikována ve Sbírce zákonů pod číslem 484/2011 Sb. Vzhledem k tomu, že mé zásadní výhrady se týkaly nesouladu předmětné vyhlášky s ústavním pořádkem České republiky, zvažím využití svého oprávnění podat Ústavnímu soudu ČR návrh na zrušení některých ustanovení vyhlášky podle § 64 odst. 2 písm. f) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu ČR, ve znění pozdějších předpisů.

C.3 Řízení o zrušení části obecně závazné vyhlášky města Holýšov

Ústavní soud v řízení, v němž jsem vystupoval jako vedlejší účastník, zrušil nálezem sp. zn.: Pl. ÚS 25/11 z 1. 11. 2011 některá ustanovení obecně závazné vyhlášky města Holýšov č. 1/2010 ze dne 29. března 2010 o čistotě a ochraně životního prostředí a omezení volného pohybu psů a jiných zvířat na veřejných prostranstvích.

Ústavní soud se ztotožnil s mým názorem, že úpravu smluvních vztahů obsaženou v příloze č. 2 vyhlášky, zejména pokud jde o z ní plynoucí povinnost vlastníka autovraku uzavřít s městem Holýšov „dohodu o spolupráci při odstranění autovraku“, lze považovat za projev zneužití pravomoci obce vydávat obecně závazné vyhlášky, neboť podle čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky, resp. čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod „nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá“.

V Brně dne 20. ledna 2012

JUDr. Pavel Varvařovský
veřejný ochránce práv